

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatelky **L. K.,** zastoupené JUDr. Kateřinou Skoumalovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Škroupova 719, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2004, č. j. 28 Az 291/2003 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky JUDr. Kateřiny Skoumalové **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 6. 2. 2004, č. j. 28 Az 291/2003 - 22, zamítl žalobu podanou stěžovatelkou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 2. 2003 č. j. OAM-07-P19-2002, kterým jí nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, stěžovatelka jako důvod žádosti o azyl uvedla své obavy z případných výhrůžek soukromých osob

plynoucí z vymáhání peněžních částek zpronevěřených firmou, v níž byl zaměstnán její otec. Protože výčet důvodů, pro něž je možné udělit azyl, je v § 12 zákona o azylu taxativní, je zjevné, že důvod uvedený stěžovatelkou pod tento výčet podřadit nelze. Vzhledem k tomu, že o žalobě matky stěžovatelky týkající se přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu, bylo rozhodnuto zamítavě, nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a v případě stěžovatelky ani nelze uvažovat o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Stěžovatelka podala proti citovanému rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů specifikovaných v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítala, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a shledala vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u krajského soudu, který věc projednal v rozporu se zákonem o azylu. Současně požádala o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť současný stav řízení jí může přivodit značnou újmu na jejích právech, a to za situace, kdy by byla nucena vycestovat z území České republiky. Žádost o odklad vykonatelnosti odůvodňuje i v této stížnosti uvedeným porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které o její žádosti o azyl rozhodovaly. V důsledku porušení právních předpisů nebyla podaná žádost o azyl projednána zákonným způsobem tak, aby nedošlo k porušení práv upravených v zákoně o azylu.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na správní spis a dále uvedlo, že k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledalo důvody, a proto jeho návrh nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu vymezeném v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti výslovně označila zákonné důvody jejího podání s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ale nijak nekonkretizovala, v čem spatřuje rozpor v posouzení kauzy krajským soudem s platným právním řádem, v čem je projednání předmětné věci krajským soudem v rozporu se zákonem o azylu ani v čem shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o azylu. Stěžovatelka tak pouze v obecné rovině namítala nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaných ustanovení uvedla konkrétní argumentaci. Protože Nejvyšší správní soud je vázán jak rozsahem kasační stížnosti, tak jejími důvody, přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu vymezeném v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že krajskému soudu nelze vytýkat nesprávné posouzení právní otázky, když dovodil, že skutečnosti uváděné stěžovatelkou nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Totéž v podstatě platí o vytýkaném procesním pochybení, neboť ministerstvo vycházelo při svém rozhodování z údajů uváděných stěžovatelkou, zpráv o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice. S podklady k rozhodnutí byla stěžovatelka seznámena, bylo jí umožněno se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim, ale této možnosti nevyužila.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f)) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhláška náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. 9. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu